

چه مهم است؟

اینکه هر کس چه دیدگاهی دارد، چطور زندگی می‌کند البته که به خود او مربوط است. اما مهم است که با آگاهی باشد. بعد از این سالها، به نتایجی رسیده‌ام که گفتن آنها مفصل است اما مختصر در اینجا نتایج‌اش را می‌گویم:

- قطعا خدایی وجود دارد و آخرت و حساب و کتابی؛ بنابراین این دنیا محل قرار و آرامش نبوده و نخواهد بود. مرگ و نیستی، گزند و آسیب، بیماری و فقدان عزیزان همه دلالتی است بر اینکه به این هشدار بزرگ که قرار است در مورد آنچه انجام می‌دهیم جواب پس دهیم.
- هر کس در مورد آنچه فکر می‌کند، انجام می‌دهد مسئول است، بنابراین گناه دیگران، ظلم‌شان و آنچه ما را بر آن توانایی‌ای برای تصمیم‌گیری و تغییر نیست به پای خودشان است.
- جهاد اکبر، یعنی همان چیزی که پیامبران خدا از آدم تا خاتم در برابرش کم می‌آوردند و برخی هم خداوند بخشید و الا به خاطر اینکه با وجود قرب‌شان آنچه نباید را انجام دادند، معذب بودند. فلسفه آن هم "فالمهمها فجورها و تقواها" (پس گناه و تقوای انسان را به او الهام کردیم) است.
- اینکه مرگ قطعی است، اینکه عمر کوتاه است، اینکه حتی کفن هم با خود نمی‌توانیم ببریم؛ اینکه اعمال‌مان تنها سرمایه‌ای است که داریم، یعنی عدالت. اینکه خدایی داریم که نزدش، با تقواترین مردم بالاترین جایگاه را دارد، یعنی عدالت و منطق. (بی‌جهت نیست بزرگ‌ترین دانشمندان دنیا بر این نظر که خداوند به زبان ریاضیات و منطق آن جهان را آفریده و اداره می‌کند.)

آنچه در بالا آمد خلاصه جهان بینی من بود اما ایدئولوژی

- اعمال عبادی فردی مهم است؛ اینکه خداوند مومنان را سفارش می‌کند از نماز و صبر کمک بگیرند (استعینوا بالصبر و الصلاه) و اینکه خداوند بسیار نزدیک است و بر حال بندگان خود آگاه است و آنها را تنها نمی‌گذارد؛ اینکه باید حق را رعایت کرد و جلوی "وسوسه" و "هوای نفس" ایستاد و در راه درست "استقامت" کرد؛ همان ارزشمندی جایگاه متقیان که کسانی هستند که با وسوسه‌های هوای نفس خود مبارزه می‌کنند در مقابل همه انسانها نشان می‌دهد.
- باور ارزشمند آخرت، آرامش در رفتار و تعادل در اعمال و کردار را ناشی می‌شود. وقتی انسان می‌پذیرد که در مقابل خداوند باید پاسخگو باشد، دیگر ترسی از کسی ندارد و کسی که "احکام" خداوند را بزرگ می‌شمرد، بزرگ‌ترین افراد (در نظر مردم) در برابر او کوچک می‌شوند.
- رعایت حقوق مردم، محبت نسبت به همه انسانها و کار و فعالیت و خدمت برای مردم، نشانه‌های زندگی دنیایی یک مومن و متقی است.

هشدارها و نشانه‌ها

- آنچه در قرآن آمده اینست که خداوند از انسانها می‌خواهد او را بپرستند، گناه فاحش نکنند و نسبت به هم انصاف و عدالت داشته باشند. وقتی آیات قرآن که به صورت متعدد در مورد گناهان اقوامی که بلا به آنها نازل شد مرور می‌کنیم مگر جز اینست که پیامبران‌شان از آنها می‌خواستند دست از گناه بردارند و تقوای خدا داشته باشند؛ انجام ندادند و در مقابل عذاب نازل شد.
- خداوند به هر کدام از ما به صورت فردی نشانه‌هایی را عرضه می‌کند، که البته جهان پر است از آیات خداوند. بنابراین اگر می‌خواهیم برای سعادت خود کاری کنیم دست هیچ‌کس جز خودمان نیست.
- مطمئن باشیم که مسئولیتی که ما نسبت به کارهایمان داریم پشت هیچ توجیهی در برابر خداوند پنهان نخواهد شد، پس لاقلاً برای خودمان در یک زندگی ابدی دل بسوزانیم.

گناه نکردن و پرهیزگاری سخت است، اما ارزش‌اش را دارد؛ تازه این را خداوند صاحب همه قدرت‌ها وعده داده است که در مقابل آنچه انجام می‌دهیم برای او حتی در دنیا ما را بهره‌مند می‌سازد.

علیه توکلت و الیه انیب

بر او توکل می‌کنم و به سوی او باز می‌گردم